

De kip en het ei

De mot zit in het sportieve verenigingsleven, tal van teamsporten doen het slecht qua ledenaantallen... We brachten u in 2014 meer dan één klaagzang. Een lichtpunt temidden deze jere miade en de donkere wintermaanden komt er van het hockeyfront: het aantal leden is in enkele jaren zowat verdubbeld, jeugd meldt zich massaal, nieuwe clubs rijzen als paddestoelen uit de grond en heel wat clubs – toch weer een minpuntje, sorry – moeten nieuwe leden weigeren omdat de financiële en administratieve malle molen rond de aanleg van nieuwe velden de *hockeyboom* niet kan volgen. Nog altijd beter dan geen nieuwe leden vinden natuurlijk. Topsportsucces in het hockey was er al en moet vooral volgend jaar in Rio nog veel meer gaan volgen. De interdependentie tussen breedte en topsport, de kip en het ei. Daarover volgende editie meer.

WALTER VAN STEENBRUGGE

Nationale hymnes

Sport, een wereldwijd beoefende activiteit, heeft steeds met nationaliteiten te doen gehad. Met de nationale hymnes op Olympische spelen als oudste relikwie.

Er was een tijd toen alles eenvoudig was. Belgische sportploegen waren samengesteld uit Belgische sporters. Meer nog, sportploegen rekruteerden bijna uitsluitend uit eigen rangen of bij sporters of ploegen in de omtrek. Antwerpenaar Willy Steveniers baskette een half leven lang bij Mechelen, Antwerpen en Wilrijk. Limburger Rony van Geneugden voetbalde onder meer bij Winterslag, Waterschei en Genk. Antwerpenaar Rik Coppens toverde bij Beerschot. Paul Van Himst, geboren net buiten de hoofdstad, scoorde bijna zijn hele carrière bij Anderlecht en RWD Molenbeek. En heeft Maaseikenaar Vital Heynen wel ooit elders gevolleybald dan bij Maaseik? En wie Daring Club Leuven Atletiek zegt, zegt Miel Puttemans, Gaston Roelants, Ivo Van Damme, Erik De Beck en André De Hertoghe, allemaal 'jongens van bij ons'. Korfbal was Antwerps. Handbal was Limburgs. En de wielerploeg Flandria draaide op Vlaamse benen.

Een buitenlandse speler in een Belgische sportploeg bracht meestal niet alleen een sportieve meerwaarde, hij vormde meteen een bezienswaardigheid. Een buitenlander! Het was de tijd dat een voertuig met vreemde nummerplaat werd nagekeken.

Toegegeven, het basket heeft steeds gegrossierd in buitenlanders (meestal Amerikanen van tweede signatuur), het zesdaagsen-wielrennen kende veel gemengde buitenlandse

teams, en rijkere sportclubs durfden al wel eens investeren in buitenlands goud. Zo zocht voetbalclub Anderlecht eertijds geregeld zijn heil bij onze noorderburen. Gerhard (Pummy) Bergholtz, Rob Rensenbrink (eerder bij rivaal Club Brugge aan de slag), Arie Haan, ... bij zoveel voetbalgratie namen we de Hollandse tongval er moeiteloos bij.

Omgekeerd, het was echt uitzonderlijk, slaagde een Belg erin een transfer te verzilveren naar het buitenland. Raymond Braine, een groots voetballer uit de jaren dertig, zag zijn plannen om een café uit te baten gefnuikt door een verbod van de voetbalbond en was de eerste voetballende Belg in het buitenland (Sparta Praag). Enfant terrible Fernand Goyvaerts verhuisde begin jaren zestig van Club Brugge naar Barcelona en later voetbalde 'Fernando' ook nog bij Real Madrid. Roger Van Gool, die eerst de pannen van het dak had gespeeld in België, voetbalde in Duitsland en Engeland. Der Jean-Marie zou hem, we zijn dan wel bijna tien jaar later, volgen richting Duitsland. Maar Belgische volleyballers of basketters die, in die tijd, in het buitenland sportten, ik kan er niet onmiddellijk één voor de geest halen. Goyvaerts, Van Gool, Pfaff en andere Gerretsen werden trendsetters. Thans voetbalt zowat het hele Belgische nationaal voetbalelftal in buitenlandse loondienst.

Het voetbal, om even bij de populairste sport te blijven, evolueerde snel en noopte ooit tot een jarenlang geldende, strenge maatregel: hoogstens twee buitenlanders per ploeg gelijktijdig op het veld! Het verbod te discrimineren op grond van nationaliteit behoorde nog niet tot het juridisch jargon. Het kan verkeren. Wanneer men zich ten volle bewust werd van het feit dat topsport of, meer in het algemeen, betalend sporten, een economische activiteit vormt, was het zaak goedkope productiemiddelen (in het buitenland) te verwerven en deze

zo mogelijk even later af te leveren als gegeerde handelswaar. Sporting Club Lokeren haalt sinds mensenheugenis zowat een halve ploeg uit het buitenland, en stond SK Beveren niet ooit met elf Ivorianen aan de aftrap? Het hedendaags topsportlandschap is internationaal. Of het nu gaat om onze Belgische topvoetbalploegen, volleybalploegen of basketploegen, de inbreng van sporters van vreemde nationaliteit is overweldigend. Kijkt u even naar de huidige topsporterslijst in het Belgisch voetbal. Hier en daar hoor ik supporters mopperen. Een supportershart heeft te maken met hechting, trouw en (h)erkenning. En dat heeft weliswaar niet meteen met nationaliteit te maken, maar deze gevoelens krijg je niet met sporters die komen en gaan, zoals dat met 'buitenlanders' wel eens het geval is.

Met de nationaliteitsvereiste wordt overigens een loopje genomen in het atletiek. Het was even wennen voor we aanvaardden dat de Keniaan Wilson Kipketer, de meest gracieuze 800 m loper uit de geschiedenis, een Deen geworden was. Sterker nog, de oliestaten, gekend om hun vele atletiekbanen, komen geregeld in beeld door geïmporteerde Afrikanen. De Qatarrees Said Saeed Shaheen (ex Stephen Cherono) is nog steeds wereldrecordhouder op de steeple. En niet zo lang geleden waren de eerste twee plaatsen van het Europees kampioenschap veldlopen weggelegd voor Turken van Keniaanse origine.

Het spel der nationaliteiten, het blijft voor beroering zorgen. En dat zal altijd zo blijven, zolang er 'internationale' kampioenschappen gehouden worden die refereren naar landen. Maar laat sport op één vlak alvast het voortouw nemen. Ban bij deze gelegenheid alle nationale hymnes en vlaggen en ruil ze in voor een hymne voor de sport en een vlag voor de fair-play. ■

